

OSTATNIE WIADOMOSCI

Prenumerata miesięczna
2.50 z odb. w adm.
2.95 z odb. do domu

PORANNE

10 gr.

ROK 1 (VII.)

Kraków, Niedziela 18 grudnia 1938 r.

Nr. 199 (352)

Rzesza nie zaryzykuje wojny

Sensacyjne oświadczenie prem. Chamberlaina

LONDYN. Na prywatnym w Izbie Gmin przez b. lorda-ma go posła konserwatywnego sir znanego bankiera city londyń- kich finansowych zasobów W. śniadaniu, wydanym wczoraj jera city londyńskiej a obecne- George'a Broadbridge na cześć Brytanii, które w wojnie długo- trwałej okazać się mogą czynni- kiem decydującym.

Precz z Czechami! -- wolaja Słowacy

Ostre starcia w parlamencie prażkim

PRAGA. Wczorajsza debata w parlamencie prażkim na temat deklaracji rządowej i projektu ustawy o pełnomocnictwach miała przebieg burzliwy. Ujawniła ona dobitnie jak wielkie rozdzźwięki panują między Czechami i Słowakami.

W czasie przemówienia członka dawnej ligi Stribny'ego, inż. Schwarza, który krytykował ostro oświadczenie rządowe oraz politykę zagraniczną czesko-słowacką, doszło do ostrej starcia pomiędzy nim a premierem słowackim dr. Tiso. Szczególnie wrzawa wzmocniła się w czasie, kiedy mówca oświadczył, że Czesi oswoobodzili Słowaków.

Min. Tiso uderzył pięścią w pulpit, a posłowie słowacy wznieśli protestujące okrzyki. Podobna wrzawa powtórzyła się w czasie przemówienia prezesa klubu posłów partii pracy, inż. Necasa, który zarzucał wyborom słowackim, że stoją w sprzeczności z ustawą o autonomii.

Przemówienie jego przerywa- ne było gwizdami i okrzykami.

Przewódca niemieckiego klubu narodowo - socjalistycznego, poseł Kundt oświadczył, że partia jego zachowuje postawę wy- czekującą. Podkreślił on, że Niemcy — obywatele czeskosłowacki są członem narodu niemieckiego i poczuwają się do obowiązku wspólnoty narodowo- socjalistycznej pod przewodnictwem Adolfa Hitlera.

Posel czeski dr. Rasin zaatakował separatyzm słowacki, wskazu- jąc na liczne antyczeskie wystę- pienia na terenie Słowaczyny i na hasło szczególnie popularne w Słowacji: „Precz z Czechami“.

Posel partii pracy dr. Frank występował również przeciwko

separatyzmowi słowackiemu.

Posel słowacki Cavoisky oświadczył w imieniu rządu słowackiego, że Słowacy rządzą swoim krajem sami, chcą być pa- nami na swej ziemi i nie pozwolą, aby Czesi miesza- li się do ich rządów.

przez co nie chce powiedzieć, że naród niemiecki — zastanawia- ją się nad możliwymi skutkami konfliktu, o ile by w ogóle konflikt między W. Brytanią a Niemcami powstał, myślą oni nie tylko pod kątem widzenia zbrojeń brytyjskich, lecz rów- nież pod kątem widzenia wiel-

„Możemy być pewni, że gdy niemieccy mężowie stanu — przez co nie chce powiedzieć, że naród niemiecki — zastanawia- ją się nad możliwymi skutkami konfliktu, o ile by w ogóle konflikt między W. Brytanią a Niemcami powstał, myślą oni nie tylko pod kątem widzenia zbrojeń brytyjskich, lecz rów- nież pod kątem widzenia wiel-

Jesteśmy tego stale świadomi, a świadomość ta, pewny tego jestem, wywiera wielki wpływ na utrzymanie pokoju świata.“

Z wypowiedzenia tego wynika, że Niemcy nie zaryzykują wojny, obawiając się potęgi angielskiej. Przed laty zandarmem pokoju w Europie była Francja. Rolę tę przejmują obecnie Anglia, lub dzieli ją wspólnie z Fran- cją.

Wysiedlonymi z Niemiec Żydami

zajmie się komitet londyński

LONDYN. Jak wynika ze steno- gramu sprawozdania z osta- tniej debaty w Izbie Lordów na temat uchodźców żydowskich, parlamentarny posekretarz sta- nu spraw zagranicznych, lord Plymouth, formułując stanowi-

sko rządu brytyjskiego w tej sprawie — złożył m. in. również oświadczenie, dotyczące Żydów polskich, wydalanych z Rzeszy, Lord Plymouth oznajmił:

„Co się tyczy Żydów polskich,

wydalanych z Rzeszy, rząd bry- tyjski uważa, że nie jest to sprawa, którą może on sam załat- wić, lecz że muszą się nią zająć zainteresowane rządy wspólnie. Sprawa ta będzie rozważana przez międzynarodowy komitet londyński.“

Lord Plymouth w sposób au- torytarny stwierdził, więc, że sprawa wysiedlonych z Niemiec do Polski Żydów jest na porzą- dku dziennym posiedzenia t. zw. ewiańskiego komitetu, który pod przewodnictwem lorda Win- tertona zebrać ma się w Londynie w połowie stycznia.

Stanowisko, zajęte przez lorda Plymoutha, jest pewnego ro- dzaju postępowaniem, albowiem uprzednio rząd brytyjski stał na sta- nowisku, że sytuacja Żydów, wysiedlanych z Niemiec do Pol- ski, nie podlega kompetencjom komitetu ewiańskiego.

Polska polityka zagr. wzorem dla mocarstw zachodnich

PARYŻ. Znany publicysta Fernand de Brinon, zamieszczając na łamach dziennika „Infor- mation“ obszerny artykuł, oma- wiający mowę wtorkową pre- miera Chamberlaina, przytacza, jako najbardziej klasyczny przy- kład polityki realistycznej, zale- cany przez premiera angielskie- go, politykę zagraniczną Polski. Rezultaty, uzyskane dotych-

czas przez Polskę — pisze pu- blicysta — są najbardziej ude- rzającym przykładem słuszno- ści tej polityki. Byłoby bowiem błędem sądzić, że Polska zmie- nia swoją politykę, Polska bo- wiem w swoim postępowaniu li- czy się tylko z własną sytuacją i z faktami.

Położona między dwoma są- siadami obserwuje jednego i dru-

giego z całą jasnością wejrzenia i nie zwracając uwagi na ich ustrój wewnętrzny, stara się żyć w dobrym porozumieniu sąsie- dzkim z jednym i z drugim.

Polska stanowi w Europie dzi- siejszej najlepszy przykład sku- tecznego zastosowania zasady pokojowej p. Chamberlaina i jest dowodem, że te zasady są dobre.

Monopol pożyczek premiowych

został uchwalony przez Radę Ministrów

W dniu 15 b. m. odbyło się p- d przewodnictwem premiera gen. Sława- ja - Składkowskiego posiedzenie Ra- dy Ministrów, na którym przyjęto sze- reg projektów ustaw.

Rada Ministrów przyjęła m. in. projekt ustawy o pożyczkach premio- wych. Prjekt ten wprowadza jedno- lite przepisy prawne w całym Państ- wie w dziedzinie obrotu pożyczkami premiowymi, wysuwa jako naczelną

zasadę przywileju Państwa do wyłącz- nego emitowania pożyczek premio- wych oraz stwarza podstawy do unor- mowania sprzedaży pożyczek premio- wych na raty.

Następnie Rada Ministrów przyjęła kilka projektów ustaw w sprawie raty- fikacji umów międzynarodowych.

W dalszym ciągu posiedzenia Ra- da Ministrów przyjęła projekt ustawy o ulgach podatkowych dla akcji Ban- ku Polskiego, który przewiduje, że akcje Banku Pańskiego oraz wypła- czone od nich dywidenda i superdywi- denda są wolne od podatków i innych danin publicznych, państwowych i sa- morządowych.

Z kolei przyjęto projekt ustawy o prawie probierczym, który wprowadza jednolite przepisy prawne w całym Państwie w zakresie pr biernictwa, os- parcie na zasadzie obowiązkowego ur- zędowego cechowania wyrobów z me- tali szlachetnych i kontroli probier- czej, chroniąc tym sposobem d- stas- tycznie przemysł złotniczy.

Litwini zdobyli 4 mandaty w Kłajpedzie

BERLIN. Niemieckie Biuro Informacyjne donosi z Kłajpedy, że znane są już całkowite wyniki wyborów do sejmiku kłajpedzkiego.

W skład nowego sejmiku kłaj- pedzkiego wejdzie co najmniej 25 posłów kłajpedzko - niemieckich i co najwyżej 4 Litwinów.

Tajemnicza zbrodnia w Telszach na osobie kupca żydowskiego

KOWNO. We środę w póź- nych godzinach wieczorowych na przechodzącego kupca żydow- skiego Mordkę Katza w Tels- szach napadło 2-ch osobników.

Gdy Katz począł wzywać po- mocy, napastnicy zadali mu dwa razy bagnetem w głowę, po czym zbiegli. Przewieziony

do szpitala Katz zmarł.

Tajemnicza zbrodnia wywo- łała w miasteczku, posiadają- cym duży procent ludności ży- dowskiej, tym większe wraże- nie, że wczoraj na szeregu skle- pów żydowskich wypisano kre- dę: „Taki sam koniec i ciebie czeka“

WOLANOW wzbogaca!
zł. 25.000
na nr 118618
„ 15.000
na nr 137498
„ 10.000
na nr 94632
„ 5.000
na nr 135475

Dało u
Wolanowa
Warszawa - Łódź - Pabjanice - Luck

Minister Sprawiedliwości Rzeszy przybył wczoraj do Warszawy

Wczoraj o godz. 16.50 przy- jechał do Warszawy minister Sprawiedliwości Rzeszy Frank. Na dworcu powitał go min. Gra- bowski w otoczeniu wyższych urzędników Min. Sprawiedli- wości oraz grono wyższych sądow-

ników.

O godz. 18-ej odbyło się uro- czyste posiedzenie obu grup porozumienia prawniczego pol- sko - niemieckiego, które zaga- il prezes grupy polskiej marszałek Sejmu Makowski.

Jak wytłumaczyć?

— Nie rozumiem, proszę pana! Nie rozumiem! — żalił się przede mną pewien obywatel ziemski, starszy już człowiek, który po raz pierwszy w życiu znalazł się na warszawskim bruku — Jak tu u was jest młodzież wychowana? Jak oni się zachowują wobec dam? Kilkakrotnie na własne oczy widziałem, że młody człowiek rozmawiał z kobietą i trzymał ręce w kieszeniach! Za grosz wychowawca!

— Bo widzi pan... — mruknąłem niepewnie, chcąc jakos wytłumaczyć swych współczesników.

— Mróz nagle chwycił... Pewno im biedakom ręce marzyły i dlatego trzymali w kieszeniach. Naiwne to tłumaczenie wiśdocznie nie przekonało poczciwego obywatela, bo wzruszył ramionami i westchnął.

— Muszę się panu przyznać, że kobiet tutejszych też nie rozumiem. Miałem wczoraj następującą przygodę.

Idę sobie wieczorem ulicą i widzę, że jakiś młody człowiek zaczepia samotnie idącą niewiastę. Oburzyła mnie taka bezczelność.

Podszedłem do tego jegomościa i powiedziałem mu parę słów. Jak mu nie wstyd bezbronną niewiastę zaczepiać! Zawstydział się i odszedł.

A ja się uważa pan, tej damie przedstawiłem i powiadam.

— Pani pozwoli, że do domu odprowadzę. Bo panią znów jakaś przykreść może spotkać.

Po paru minutach stanęliśmy przed jakąś kamienicą.

— Tutaj mieszkam — powiada mi ta niewiasta. — Bardzo panu dziękuję. Pan jest bardzo grzeczny człowiek.

— Ależ, proszę pani — mówię — spełniłem tylko swój obowiązek. Teraz młodzież jest wprost okropna.

— A tak — przyznała mi — ma pan rację. O wiele wolę starszych panów.

Uśmiechnęła się do mnie załotnie.

— ...Takich szpakowatych, jak pan.. Ale co tu leżdziemy na mrozie stać... Pójdziemy chyba do mnie..

Powiadam panu straciłem moją wężę ze zdziwienia.

A ona do mnie mruga.

— Mam oddzielny pokój, nie krępujący.

Aż mnie zatkało! Słowa z siebie nie mogłem wydobyć.

— No! Czego pan nic nie mówi? Idziemy, czy nie?

— Ba... bardzo mi przykro — wyjąkałem wreszcie — Ale spiesz się do pociągu..

Mówię panu niewiasta spojrziała na mnie, jakby mnie chciała zjeść!

— Co takiego?! Pan się do pociągu spieszy?! To pociąg stary osłe czas mi zabierał i jest tamtego frajera odstraszył?!

Splunęła i poszła.

O co jej chodziło panie drogi? O co jej chodziło?!

Nie wiedziałem jak to pocziwemu obywatelowi wytłumaczyć. Przecież nie mogłem powiedzieć, że mróz wziął. Wec niewiasta nie chciała sama do domu wracać, bo jej było zimno..

Zarumieniłem się tylko i milczałem.

Napoleon Sądek

Czesi nie opamiętali się

Każda dywersja spotka się z naszej strony z należyłą odprawą

W prasie czeskiej od pewnego czasu pojawiają się wręcz nieprawdopodobne „rewelacje”. Ostatnio pisma czeskie zaatakowały w sposób nieprzyzwoity Wojsko Polskie.

„Rewelacje” te głoszą n. p., że Wojsko Polskie musiało opuścić Cieszyn, albowiem w garnizonach wybuchły bunt. Sytuacja jest tego rodzaju, iż trzeba było gwałtownie zwalniać żołnierzy narodowości niemieckiej i czeskiej.

Wreszcie czescy „fachowcy” od spraw wojskowych opisywali nasz sprzęt wojenny, biadając, iż on jest najgorszy ze złych.

Oczywiście, że tych wiadomości nie trzeba nawet prostować. Są tak bezdennie głupie i naiwne, że wstydzili się powinni tylko autorzy.

Obojętną jest dla nas opinia „fachowców” czeskich o naszej armii. Nie lubimy jednakże, jeśli się wojsko nasze obraża. Żołnierz polski w każdej sytuacji spełnia swój obowiązek. Nie nosi broni dla parady, nie jest ona tylko, jak to widzieliśmy właśnie na przykładzie Czecho-Słowacji, symbolem, ale rzeczywistym instrumentem obrony naszych granic, niezawisłości państwa.

Jesteśmy przyzwyczajeni do tego, że nie tylko sami, ale nawet nasi przeciwnicy wyrażają się o naszej armii z respektem. Doskonale rozumiemy stan psy-

chiczny Czechów, na pewno nie jest on godny pozazdroszczenia, ale panowie dziennikarze czescy pozwalają sobie za wiele.

Inną specjalnością prasy czeskiej, jest zagadnienie Wielkiej Ukrainy. Okazuje się, że politycy czescy mają pewien zupełnie swoisty sposób myślenia. Nie chcą się zamknąć w kręgu własnych interesów. Na pewno nie wyjdzie im to na zdrowie.

Najświeższym konikiem jest wspomniana już Wielka Ukraina. Ruś Zakarpacka ma być załącznikiem tego nowego państwa, które oczywiście znalazłoby się w ramach czeskiej państwowości. W ten sposób powstałoby nowe państwo, jakaś potężna Czecho - Ukraina..

Praga może prowadzić taką

politykę, jaka jej się podoba. Może dowolnie się oddawać złudzeniom. Musimy jednakże ze swej strony zaznaczyć, że jeśli nowa Czecho - Słowacja pragnie utrzymać dobre sąsiedzkie stosunki z nami, to musi zrezygnować z mieszania się w nasze sprawy wewnętrzne i prowadzenia agitacji wręcz wrogiej.

Nie jesteśmy nerwowi i oczy-

wście wszelkie próby nastraszania nas z którejkolwiek strony, nie odniosą żadnego skutku. O tym powinny już wiedzieć wszyscy. Wszelkie próby dywersji spotkają się z naszej strony z należyłą odprawą.

Uderzamy natychmiast i bezwzględnie, niechaj pod tym względem Praga nie ma absolutnie żadnych złudzeń.

Rekordowa afera oszukańcza

Straty wynoszą 87 milionów dolarów

NOWY JORK. Śledztwo w sprawie wielkiej afery oszukańczej w tutejszej wielkiej hurtowej firmie drogerijnej Mackeson komplikuje się w sposób nadzwyczajny.

Oszustwa firmy sięgają wielkiej kwoty, dochodzącej do 87 milionów dolarów. Aresztowa-

ny wczoraj prezes firmy Coster został zidentyfikowany przez policję na podstawie odcisków daktyloskopijnych.

Okazuje się, iż jest to wielokrotnie karany oszust nazwiskiem Philip Musica, który już w r. 1913 zamieszany był w mi-

lionową aferę oszukańczą.

Zdaniem zastępcy sekretarza sprawiedliwości Mcmahona, urząd prokuratorski prowadzi śledztwo w kierunku stwierdzenia, czy Coster-Philip Musica nie zajmował się przemytem brońi do państw, prowadzących działania wojenne.

Kosztowny zawód miłosny

Naręczony -- szantażysta będzie ukarany

Helena Jofówna, pracownica fabryki „Elektrik” w Wilnie, była od dłuższego czasu zaręczona z Mejerem Gemarne. W ostatnich miesiącach stosunki między naręczonymi zaczęły się psuć, a w końcu Jofówna zerwała z naręczonym.

Miłość byłego narzeczonego przeobraziła się w nienawiść i Gemarne postanowił zemścić

się na dziewczynie. Na razie jednak zażądał od niej 3000 zł. odszkodowania, grożąc przy tym, że jeśli nie zaspokoi jego żądań, powiadomi dyrekcję fabryki, w której pracowała.

Gdy dziewczyna nie uległa się jego gróźb i nie wypłaciła mu żądanej sumy, Gemarne obniżył stawkę do 1500 zł. Szan-

tażowana dziewczyna, mając dość tych gróźb, zawiadomiła o wszystkim ojca, który z kolei zawiadomił policję.

Gemarne został aresztowany. Wkrótce jednak został zwolniony z aresztu prewencyjnego i oddany pod dozór policji. Nie długo stanie przed sądem, przed którym będzie odpowiadał za szantaż.

„Wenus z pola buraczanego”

Rzeźbił ją Wioch, a modelką była Polka

PARYŻ. Przed rokiem w jednej z miejscowości w pobliżu St. Etienne nad Loarą wykopał na polu buraczanym z ziemi posąg marmurowy, który wzbudził zainteresowanie kół historii sztuki we Francji.

Specjalnym dekretem zakwalifikowano ten posąg jako zabytek historyczny, którego wywóz za granicę Francji został zakazany.

Przed kilku tygodniami sprawa ta nagle nabrała posmaku sensacyjnej mistyfikacji, albowiem zamieszkały w pobliżu St. Etienne nieznanymi jeszcze nikomu rzeźbiarz Wioch wystąpił jako autor tego posągu, oświadczając, że sam go przed rokiem zakopał w ziemi.

Władze francuskie wdrożyły w ostatnich dniach oficjalne dochodzenie, aby sprawdzić autentyczność posągu, który został już ochrzczony przez prasę francuską nazwą „Wenus z pola buraczanego”.

Dziennik „Paris Soir” wysłał do miejscowości St. Etienne specjalnego sprawozdawcę, który po przeprowadzeniu na miejscu rozmów z młodym rzeźbiarzem przyszedł do wniosku, że posąg jest istotnie jego dziełem.

Młody rzeźbiarz pokazał mu kawałki tego posągu odlamane

od całości i nawet podał nazwisko modelki, która mu do tego posągu pozowała.

Reporter odnalazł tę modelkę, przebywającą obecnie w Lionie jako służąca w jednej z restauracji lionskich.

„Paris Soir” przynosi na pierwszej stronie fotografię tej modelki, podkreślając, że jest to dawna robotnica Polka, która poprzednio była zatrudniona w okolicy St. Etienne, — Anne Strudzińska.

SPAWALNIA metali

Elektryczno - Acetylinowa Mistrza specjalisty A. Wojnowskiego spawa Cyklindry, Motory, Głowice Sauera. Wyjeżdża na miejsce tel. 327-59 Wolska 30.

RADIO

WARSZAWA I (Raszyn). SOBOTA, DN. 17. XII. 1938 R. 6.30 „Kiedy ranne”. 6.35 Gimnastyka. 6.50 Muzyka (płyty). 7.00 Dziennik poranny. 7.15 Muzyka (płyty). 8.00 Audycja dla szkół. 8.10 — 11.00 Przerwa. 11.00 Audycja dla szkół. 11.25 Muzyka oper tkowa. 11.57 Sygnał czasu. 12.05 Audycja południowa. 13.00 — 15.00 Przerwa. 15.00 „Jak to sobie wyobrażasz” — Konkurs rytmiczny dla dzieci. 15.30 Muzyka obiadowa. 16.00 Dziennik południowy. 16.08 Wiadomości gospodarcze. 16.20 Kronika literacka. 16.35 Recital wiolonczelowy 17.05 „Czym są dla nas uznania” — gawęda. 17.20 „Z pieśnią i tańcem przez Centralny Oskreg Przemysłowy” — audycja muzyczna. 18.00 Audycja dla wsi. 18.30 Audycja dla Polaków za granicą. 19.15 „Jutro znów niedziela” — koncert rozrywkowy. 20.35 Audycja informacyjna. 21.00 — 23.55 „Damy i panowie”.

WARSZAWA II (Mokotów) 14.00 Orkiestra salonowa. 15.00 Wiadomości sportowe. 15.05 Parę informacji. 15.10 Koncert muzyki polskiej. 15.45 Życie kulturalne stolicy. 15.55 Program na jutro. 16.00 Muzyka taneczna 17.55 Przewidywania Warszawy — pogadanka. 18.15 Pieśni 18.25 Koncert kameralny. 19.00 — 21.00 Przerwa. 21.00 Koncert solistów. 21.50 Płyty. 22.45 Tarantele, barkarole, i piosenki włoskie.

DINOL — DONT

rzeczywiście najlepsza PASTA do ZĘBÓW

Amerykańska Liga Narodów

przedmiotem narad 5 prawników

LIMA. Podkomisja dla organizacji pokoju, powołana do zbadania sprawy amerykańskiej Ligi Narodów, postanowiła zaproponować plenarnemu posiedzeniu 8-ej konferencji panamerykańskiej utworzenie komisji 5 prawników, mianowanych przez

rzędy. Komisja ta apracowałaby raport, który byłby przedstawiony 9-ej konferencji panamerykańskiej. Wskazanie 5 krajów, które mają mianować ekspertów, nastąpi na posiedzeniu plenarnym.

W przystępie szału udusił córkę

Nieszczęsny ojciec oddał się w ręce policji

W mieszkaniu Stefana Książka przy ul. Szpitalnej 124 w Brześciu nad Bugiem rozegrała się straszliwa tragedia.

Stefan Książek od pewnego czasu cierpiał na silne bóle głowy, które nieraz doprowadzały go do rozstroju nerwowego. W dniu wczorajszym Książek dostał tak silnego bólu głowy, że

wpadł w szal, w czasie którego rzucił się na swą 4-letnią córeczkę Izabelę i udusił ją.

Po przejściu ataku, nieszczęśliwy ojciec, stwierdziwszy jak strasznego czynu dokonał, zgłosił się na policję, gdzie oskarżył sam siebie.

Został zatrzymany i osadzony w areszcie.

Z. LIRSKI

GDZIE MOJ MAŁ?

TRAGICZNE DZIEJE TROJGA LUDZI, RZUCONYCH NA FALE LOSU

Mister Joseph chciał skomunikować się z Nelly, aby zaangażować ją w charakterze modelki do jednego ze swoich magazynów. Nie było mu to jednak przeznaczone. Gdy zadzwonił do numeru Hopkinsa zakomunikowano mu, że po Nelly znikł wszelki ślad od chwili śmierci jej „matki”. Powrócił „mister Joseph” wkrótce padł ofiarą strasznego wypadku.

Pewnego dnia gdy „mister Joseph” zamierzał w rannych godzinach opuścić mieszkanie, aby udać się jak codziennie do biura, czarny służący wniósł do pokoju na srebrnej tacy depezę.

Ujrawszy na depezę stempel pocztowy z Danver mister Joseph silnie zadrżał z przerażenia.

Telegrafowała przecież Mary, jego żona!

Był tak oszołomiony i przerażony, że przez dłuższą chwilę nie odważył się otworzyć depezy...

Był święcie przekonany, że depeza ta nie przynosi mu przyjemnej wiadomości.

Już sama okoliczność, że Mary do niego telegrafowała, mówiła bardzo wiele... Po raz pierwszy od jej pobytu w Danver wysłała do niego telegram. Dotychczas regularnie, co kilka dni otrzymywał od niej list. Dopiero przecież wczoraj przyszedł list. Pisała, że czuje się znacznie lepiej, tęskni za nim i pragnie go zobaczyć. „Mister Joseph” wiedział jednak lepiej od żony, co jej jest. Wiedział, że choroba igra z nią, że kuracja jej musi jeszcze dość długo trwać, aby całkowicie wróciła do sił. Ubiegłego tygodnia, gdy ją odwiedził, lekarze wyraźnie mu to powiedzieli. Choroba zaatakowała płuca. I pomimo że dobrze wyglądała, stan jej jest bardzo groźny.

Z tego właśnie względu Joseph teraz tak się przeraził. Wywierał obecnie wrażenie człowieka, który nie trzyma w ręku zwykłego kawałka papieru, ale jakiś rozżarzony przedmiot, który parzy mu dłoń...

W końcu Joseph zdobył się na odwagę i rozdarł depezę.

A gdy przeczytał telegram, śmiertelnie zbladł.

Zaczął mu migotać przed oczyma, i czuł, jak kolana uginają się pod nim.

Z szeroko rozwartymi oczyma jeszcze raz przeczytał depezę, jak gdyby nie dowierzał własnym oczom...

„Szczony mister Joseph — przeczytał — Została pani umierająca. Pragnie ujrzeć pana przed śmiercią”.

Pod depezą był podpisany naczelny lekarz szpitala w Danver, w którym przebywała Mary.

Prawdę rzec, podpis najmniej w danej chwili interesował „mister Joseph”. Joseph ciężko opadł w fotel i wszelkimi siłami starał się opanować, wywołać spod wrażenia, jakie wywarł na nim ten cios...

Gdyby mógł, z pewnością by się rozplakał. Przynosłoby mu to niechybnie wielką ulgę. Człowiek ten, który już tyle złego przeżył, miał oczy zupełnie suche, nie potrafił płakać...

— Tak — pomyślał z rozpaczą Joseph — A więc w ciągu ostatnich dni choroba strawiła ją doszczętnie... I z Mary jest już tak źle, że nie potrafi sama do mnie napisać!...

I na chwilę przypomniał sobie o swej smutnej przeszłości — to, o czym tak gorąco pragnął zapomnieć...

Z wszystkich jego przeżyć wynikało jasno, że w żaden sposób nie może zbudować gniazda rodzinnego... Czy miała to być kara Boska za to, że zburzył swoje pierwsze ognisko rodzinne? Wszystko to rzeczywiście wyglądało jak straszliwe fatum... Nie jest mu przeznaczone przez dłuższy czas żyć z jedną kobietą... Albo ona go zdradza, albo śmierć zabiera mu ją...

Joseph westchnąwszy ciężko, podniósł się z miejsca.

Instynktownie skierował się w stronę pokoiw,

które zajmował stary Kasper. Ale dopiero w ostatniej minucie opamiętał się:

— Nie, nic nie powie starem... Może to wywrzeć na niego fatalny wpływ. Mary jest przecież jego jedynym dzieckiem... Nie, nie wolno na razie zawiadamiać go o tym. W tym stanie, w jakim znajduje się sparaliżowany Kasper, jedno nieszczęście mogłoby pociągnąć za sobą drugie... Nie, straszna ta wiadomość nie powinna na razie do niego dotrzeć!...

Joseph zawrócił więc i nie wszedł nawet aby przywitać się z teściem, jak to robił każdego dnia. Obawiał się bowiem, że stary Kasper wyczyta coś z jego twarzy i domyśli się...

I zamiast udać się do biura, co mister Joseph zamierzał uczynić przed otrzymaniem depezy, wsiadł do swojego wspaniałego samochodu i rozkazał szoferowi:

— Jedziemy do Danver!

Szofera to nawet nieco zdziwiło. Przecież był to powszedni dzień, przecież dotychczas szef tylko w sobotę po południu opuszczał Nowy Jork i udawał się do Danver. Nie pisał jednak słowa. Wiedział bowiem, podobnie jak wszyscy ludzie zatrudnieni u mister Josepha, że jego rozkaz jest święty i musi być z miejsca wykonany...

Jedyną rzeczą, jaką uczynił „mister Joseph” przed wyjazdem, było to, że porozumiał się telefonicznie z dyrektorami poszczególnych oddziałów i magazynów. Zakomunikował im, że dziś nie przyjdzie do biura i aby z wszystkimi bieżącymi sprawami, jakie ma z nim do omówienia, zaczekali do jego przyjazdu...

I zaraz po tym wspaniałym samochodzie mister Josepha bezszelbestnie ruszył z miejsca, suwając się po gładkiej asfaltowej jezdni miejskiej. Zaraz wyostał się z miasta i pędził pełnym gazem, pozostawiając za sobą miasteczka, wsie, lasy i pola...

Dzień był ładny i słoneczny. Ale mister Joseph nie widział tego, ani nie czuł. Z niecierpliwością zerkał co kilka chwil na zegarek i myślał z przerażeniem:

— Obym tylko nie przybył za późno!

Pałł cygaro za cygarem i patrzył przed siebie, na cienką nitkę wiążącą się szosy, po której mknął samochód prowadzony pewną ręką szofera.

Nagle szofer zaczął tak gwałtownie i szybko hamować, jak gdyby starał się uniknąć katastrofy... Zaraz też maszyna zatrzymała się i nastąpił tak potężny wstrząs, że „mister Joseph” omal nie spadł z siedzenia...

(Dalszy ciąg jutro)

WOJNA SZPIEGÓW

Sensacyjne wspomnienia b. oficera wywiadu francuskiego

P. Brunet aresztował rzekomą pielegniarkę pannę Darnaud, która była w rzeczywistości agentką niemiecką. Elza przyznała się do zarzucanych jej czynów, starając się jednocześnie zrzucić winę na jej współnika i kochanka Rudolfa.

14.

Z jej słów wynikało, że Rudolf był pułkownikiem armii czynnej. Było to absurdalne i pozbawione wszelkiego sensu oskarżenie. Po dwóch dniach znajdowaliśmy się bowiem w posiadaniu dokładnego życiorysu tego tchórza, z którego wynikało, że nigdy nie miał nic wspólnego z wojskiem.

Poza tym oskarżyła go o to, że podczas gdy ona była w Bandedel, wkradł się on do arsenału w Tulonie, aby wykraść stamtąd plany francuskich łodzi podwodnych. Prócz tego planował on wysadzenie w powietrze składu amunicji znajdującego się na jednym z przedmieść paryskich i jakoby popełnił trzydzieści sześć innych zbrodni, do któ-

rych dokonania ten łotr nie był wcale zdolny.

Konfrontacja między Rudolfem a Elzą nie dała również żadnego wyniku. Oboje wzajemnie się oskarżali i kłócili zawzięcie, to było wszystko. Gdy zaś konfrontacja dobiegła końca, każde z nich starało się zbagatelizować swoje czyny przestępcze i na kolanach błagało o przebaczenie i łaskę.

Nie wiele to jednak im pomogło. Elza została skazana na dożywotnie więzienie, Rudolf na dwadzieścia, a jego dwaj towarzysze na pięć lat ciężkich robót.

Kapitan L. był wyłączony ze sprawy. Okazało się bowiem, że rzeczywiście nie wiedział, iż jego piękna przyjaciółka jest agentką. Przejął się jednak tak bardzo tą sprawą, że prosił, aby go wysłano na front i po trzech miesiącach zginął na polu chwały.

Wolałbym wprowadzić 25, lub 27. Te jednakże były zajęte, zgo dziłem się więc na 28.

Przestronny balkon biegł wzdłuż całego pierwszego piętra. Był on przegródkami podzielony na balkoniki. Z każdego pokoju było wyjście na odpowiedni balkonik. Przegródki te nie były zbyt wysokie i w razie potrzeby mógłbym łatwo przesadzić kilka z nich. Pokój numer 27 zajmował pewien uczonec, włoski profesor, który przybył tutaj również, aby wypraczać. Nie był to dla mnie groźny przeciwnik. Wszystko więc do brze się składało.

— Czy jest tutaj jakiś dobry lekarz? — zapytałem portiera.

Duży napiwek rozwiązał mu język i podał mi adres najlepszego lekarza miejscowego.

— Czy nie jest to przypadkiem ten sam lekarz, który opiekował się moim przyjacielem, panem Maury?

Portier nie miał o tym pojęcia, a poza tym nie przypominał sobie, aby w hotelu tym mieszkał kiedyś Francuz o podobnym nazwisku.

Obstawałem jednak przy swoim i w końcu portier chcąc zaspokoić moją ciekawość, pozwolił mi przejrzeć książkę meldunkową. Nie znalazłem tam oczywiście nazwiska Maury, a natomiast natknąłem się na nazwisko Schimmelpfeng.

— A więc jest on tak pewny siebie, że nie zmienił nawet nazwiska! — przebiegło mi przez umysł.

W książce meldunkowej było zaznaczone: „Karl Schimmelpfeng, agent handlowy przybył z Bienne. Zajmował pokój numer 26”.

— Nie macie przecież w hotelu windy — oświadczył portierowi, — a ja jestem jeszcze bardzo osłabiony. Z tego względu pragnąłbym zająć pokój na pierwszym piętrze. Czy macie tam jakiś wolny pokój?

— Owszem. Numery 25, 26 i 27 są zajęte. Wolny więc pan 24 czy 28?

Wolałbym wprowadzić 25, lub 27. Te jednakże były zajęte, zgo dziłem się więc na 28.

Przestronny balkon biegł wzdłuż całego pierwszego piętra. Był on przegródkami podzielony na balkoniki. Z każdego pokoju było wyjście na odpowiedni balkonik. Przegródki te nie były zbyt wysokie i w razie potrzeby mógłbym łatwo przesadzić kilka z nich. Pokój numer 27 zajmował pewien uczonec, włoski profesor, który przybył tutaj również, aby wypraczać. Nie był to dla mnie groźny przeciwnik. Wszystko więc do brze się składało.

Teraz należało poznać jego imię, którego miałem śledzić. Przypuszczałem, że stołuje się w restauracji hotelowej i postanowiłem zająć miejsce w pobliżu niego.

Posiłek wieczorny jadło się tam około godziny siódmej, w miłej sali, której okna wychodziły na jezioro. Wszedłszy do jasnej sali usiadłem na rogu stołu przy zajętym miejscu. Umyslnie to uczyniłem. Chciałem mieć powód do zmiany miejsca, gdy zjawiał się Schimmelpfeng i do usadowienia się w pobliżu niego.

Wynik tego podstępu nie dał na siebie długo czekać. Zaledwie usiadłem, gdy zbliżył się do mnie niski mężczyzna o gładko wygolonej twarzy i rzekł w słabym języku francuskim:

— Przepraszam, prawdopodobnie przez pomyłkę zajął pan moje miejsce?

Natychmiast zerwałem się z miejsca i przeprosiwszy nieznanego z wyszukaną grzecznością oddaliłem się i usiadłem nieco dalej, skąd mogłem go dostrzec i obserwować.

Był on krępy, niski i nosił do brzo skrojone szare ubranie. Jego duża głowa o szerokich szczękach była osadzona na krótkiej

szyi.

Uważnie mu się przyglądałem, chcąc wbić obie w pamięć jego wygląd. Po dokonaniu tego postanowiłem poznać, w jaki sposób spędza dzień. Nie można przecież było już pierwszego dnia mu się narzucać, to by mogło obudzić jego czujność. Należało tylko niby przypadkiem zetknąć się z nim i nawiązać rozmowę.

Postanowiłem to odłożyć do następnego dnia i już nazajutrz z rana nadarzyła się doskonała sposobność zawarcia z nim znajomości. Organizowano wycieczkę po jeziorze, w której mieli wziąć udział wszyscy goście hotelu wraz ze mną.

Podczas wycieczki Schimmelpfeng zabawiał rozmową swoją sąsiadkę. Podczas gdy on rozspływał się w zachwytach nad oskolicą, zauważyłem na jego lewym policzku bliznę, której wczoraj nie dostrzegłem. Był to bardzo ważny szczegół, który mógł w przyszłości ułatwić jego rozpoznanie, gdyby zamierzał udać się do Francji w przebraniu. Poza tym ustaliłem, że na wskazywanym palcu prawej ręki ma prawie niewidoczną narośl.

Wkrótce też nadarzyła się okazja po temu, abym go oficjalnie poznał. Opowiedział mi z miejsca, że jest agentem handlowym i że sprzedaje klejnoty tym wszystkim, których przeraża wojna i którzy drżą o los swoich kapitałów. Doskonale mu się powodzi i przybył do Neufchatel, aby odpocząć nieco po swoich ostatnich podróżach handlowych.

Do Francji pan wcale nie jeździ? — zapytałem go.

— Nie, kraj ten w danej chwili mnie nie interesuje. Pożyczki wewnętrzne na obronę narodową pochłaniają tam cały kapitał.

(Dalszy ciąg jutro)

W pogoni za szpiegiem

Pewnego dnia wezwał mnie do siebie szef i oświadczył, że nasz informator z Brna komunikuje, iż pewien poważny szpieg niemiecki znajduje się w drodze do Paryża. Jego nazwisko było bardzo trudne do wymówienia. Nazywał się Schimmelpfeng. Przed przybyciem do Francji, jak zapewniał nasz informator, miał się zatrzymać na tydzień

w Neufchatel w hotelu „Nad Jeziorem”.

Udałem się więc do Neufchatel. Jest to piękne miasteczko położone nad jeziorem tej samej nazwy. Posiada ono wspaniałe białe wino, z którego jest dumne.

Podobnie jak w większości miast szwajcarskich mało tutaj było zakładów przemysłowych i

Kalendarz dnia

17
Grudnia

SOBOTA

Suchedni. Łazarza
Floria m. Olimpij
Słowiański: Zerosława.
Słońca wsch. 7.40, zach. 15.24.
Wigilia wsch. 3.3 zach. 12.51.

PAUL BRINGUIER

Hollywood — raj i piekło kobiet
„Fan” — licznik popularności gwiazd

Frzedruk wzbroniony

KRONIKA HISTORYCZNA:
1611. B. Chmielnicki wywołuje bunt Kozaków przeciw Polsce.
1758. Zmarł biskup Stan. Andrzej Załuski kanclerz koronny b. zasłużony.
1888. Urodził się król Aleksander I. zjdnoczytel Jugosławii, zamordowany 1934.
1921 Zmarła we Lwowie Gabriela Zapolska.

PRZYSŁOWIA LUDOWE
Z jakim przestajesz — takim się stajesz.

RADY PRAKTYCZNE
Łódź dłużej da się przechowywać obwinęty grubą wełnianą chustką.

Tłumaczenie snów
P. Bella K. Wyjdzie Pani za mąż. Szatyn jest Pani życzliwy List nadojdzie z małego miasteczka.
P. Złota M-m Rozrywka czeka Pani. Czy bez powodu. Szczerliwa data: 5-ty każdego miesiąca.

Autor opowiada o dwóch sposobach obliczania popularności gwiazdy. Pierwszy to obliczenia dochodów jakie przynosi gwiazda, a drugi to obliczanie listów nadchodzących dla każdej gwiazdy od jej zwolenników, tak zwany „Fan”.

65.

Sprawozdanie z wyników „Fanu” składane przez kierownika propagandy szefowi wytwórni wygląda mniej więcej w następujący sposób:

— Ilość listów nadchodzących dla Barbary Stanwyck wzrosła niepomniernie. William Powell spadł o 15 procent. Nie ma jednak powodów do obawy. Nie kręcił od pięciu miesięcy. „Fan” jego wzrośnie, gdy tylko ukaże się jego nowy film.

Sytuacja stała dla Coopera, stały wzrost Gable'a. Popularność Jean Artur rośnie. Należy jednak zwrócić uwagę na Roberta Taylora. Słabnie, pomimo że jest teraz na rynku mnóstwo jego filmów. Prośby o jego fotografie spadły o 30 procent.

Następnego dnia Roberta Taylora wzywa się do szefa.

— Marnie się nam powodzi, panie Taylor? Okazuje się, że pański „Fan” opada. Ma pan zmęczoną twarz. Prawie każdego wieczoru bawi się pan do późnej nocy. Nic tak nie pozabawia oczu uroku, jak tego rodzaju tryb życia.

— Przecież mój „Box Office” jest dobry.

— Owszem, ale zapewniam pana, że się pogorszy, jeśli „Fan” opada. Jedno pociąga za sobą drugie. Przekona się pan o tym za trzy miesiące. Niech pan odpocznie przez miesiąc. Po pańskim powrocie postaramy się nakręcić z panem jakiś dobry film.

Czasem znów „Fan” daje okazję wybicia się aktorowi pozostającemu dotychczas w cieniu.

— Proszę zwrócić uwagę — oświadcza kierownik propagandy szefowi — na małą Jean Parker. W ostatnim filmie miała czwórtą rolę, a mimo to jej „Fan” wzrósł w stosunku 1 do 20.

— To bardzo ciekawe. Należy o niej pomyśleć. Proszę ją jutro wezwać do mnie i jednocześnie zwrócić uwagę wydziału scenariuszów, aby sfabrykowano jakąś ładną historyjkę dla niej.

I nikt ze sztabaków z Princetown, żadna z sprzedawczyń w Chicago nie ma pojęcia, że ich list wzbogacił „Fan” aktora po zostającym w cieniu i że pisząc do wytwórni o aktorce, której gra ich wzruszyła, czynią z niej gwiazdę.

„Box Office” i „Fan” nie idą zawsze z sobą w parze. Są aktorzy, którzy mają dobry „Box Office” i zły „Fan” lub odwrotnie. Komicy i starzy aktorzy, nigdy nie mają „Fanu”. Natomiast ich „Box Office” jest regularny i pewny. Gwiazdy o tak zwanym sex appealu mają bardzo często wyłącznie „Fan”. Wszyscy ich zwolennicy zasypują je listami.

Listów tych przychodzi jednak około tysiąca dziennie. Aktorzy wołają jednak aby setki tysięcy robotników z Detroit i fermierów z Middle Wets umilkły, a kupowały bilety do kina, co podnosi ich „Box Office”.

Zreczna kampania reklamowa, może przywrócić życie słabnącemu „Fanowi”. Do tego samego celu może doprowadzić niewielki skandal, lub zaręczyny, które spotkają się z powszechnym uznaniem. Nic jednak nie zdoła uratować opadającego „Box Office”. I pewnego dnia nóż opada i gwiazdka znika z horyzontu.

Dwa razy do roku statystycy hollywoodycki układają listę gwiazd według „Box Office”. Ma to wielkie znaczenie dla wytwórni. Dzięki tej liście bowiem każda wytwórnia ustala jakie są jej najlepsze gwiazdy, ile ich posiada i w jakiej sytuacji znajduje się w stosunku do konkurencyjnych przedsiębiorstw.

Czytelnicy wyobrażają sobie

chyba z jakim lękiem czekają gwiazdy na ogłoszenie tych list, z jaką niecierpliwością szukają na nich swojego nazwiska i jak bledną, gdy go nie znajdują. Przypomina to trochę szkołę, gdy wychowawca przychodzi do klasy pod koniec okresu i odczytuje stopnie, a uczniowie z zapartym tchem przysłuchują się głosowi wychowawcy, pragnąc wreszcie usłyszeć swoje nazwisko.

Oto ostatni „Box Office”. Na pierwszym miejscu samotna mała Shirley Temple. Następnie i to w dość znacznym odstępie od niej idzie para śpiewaków — tancerzy Fred Astaire — Ginger Rogers. Gdy kręcą jednak oddzielnie, każde w innym filmie, spadają w klasyfikacji ogólnej o trzydzieści miejsc.

Po nich idą aktorzy mało znani w Europie. Są to raczej gwiazdy radiowe, które cieszą się tak wielką popularnością, że kręci się z nimi filmy. Filmy te są na ogół marne, mają jednak olbrzymie wzięcie. Tymi gwiazdami są Bing Crosby, Fred Allen, Jack Benny, Gracie Alan i jej mąż, Tommy Burns.

A dopiero następnie idą gwiazdy, które czytelnicy z pewnością uplasowaliby na pierwszych miejscach. A więc: Joan Crawford, Clark Gable, Gary Cooper, Mae West, Barbara Spencer Tracy, Loretta Young,

Dick Powell, Joan Blondell, Carole Lombard, Myrna Loy, Eddie Cantor, William Powell, Spencer Tracy, Loretta Young, Paul Muni, Charles Boyer, Bracia Marx, Dorothy Lamour, Lily Pons, Robert Taylor, Jean Artur, Norma Shearer, która kręci obecnie bardzo rzadko i dlatego nie może zająć należnego jej miejsca, Wallace Beery, Jeanette Mac Donald, Deanne Durbin, Claudette Colbert, Irene Dunne, Fernandy Grevey, Joan Bennet, W. C. Fieldes, Virginia Bruce.

Robert Montgomery waha się między piętnastym, a dwudziestym piątym miejscem, Simone Simon nie jest zbyt dobrze uplasowana, podobnie jak Marlena Dietrich. Alice Fay, Tyrone Power, Don Ameche i Frances Dee pną się na coraz wyższe miejsca. Katarzyna Hepburn zaś coraz bardziej opada. Greta Garbo jest na sześćdziesiątym miejscu. Chaplin w ogóle nie znajduje się na liście. Gdy żyła Jean Harlow, zajmowała jedno z pierwszych miejsc, tuż obok Joan Crawford, która dzieliła prowincji amerykańskiej od dwunastu lat dżerży prym.

Puder witaminowy

KUPON

Imię
Nazwisko
Adres

.....
kelor dotychczas używanego pudru

PENNY **Gilol** PARIS

ZDOBĘDZIESZ POWODZENIE U MĘŻCZYZN, PIELEGNUJĄC RACJONALNIE CERĘ!

Najwybitniejsi lekarze dermatolodzy, zalecają stosowanie środków kosmetycznych, zawierających witaminy. Odkrycie witamin jest dla kosmetyki ukoronowaniem jej dążeń i celów Puder „Penny”, zawierający witaminy, odżywia, konserwuje i uszlachetnia cerę, czyniąc ją zdrową i powabną. Przy stałym używaniu witaminowego pudru „Penny” cera nabiera wyglądu młodzieńczego, staje się aksamitna i idealnie matowa.

Pamiętajcie Piękne Panie! Wdzięk i powodzenie zapewni Wam idealnie matujący Puder Witaminowy „Penny”.

Bezpłatną próbkę Pudru Witaminowego „Penny” otrzymać można po nadesłaniu wyżej umieszczonego kuponu za załączeniem znaczka pocztowego za gr. 15 pod adresem — firma „Gilol”, Warszawa — Wronia 71.

Na małej wokandzie...

Już nigdy...

czyli: „Pożegnanie na zawsze”

(A. E.) Pan Majer Rozenblat wypełniał weksel. A tymczasem gość jego, pan Szapszel Bęben, pilnie uważał, czy wszystko zostało prawidłowo napisane i uśmiechał się błogo, myśląc o dniu, w którym zwróci weksel panu Rozenblatowi i otrzyma w zamian brzęczącą gotówkę.

A pan Rozenblat pisał i pisał. Gdy zaś umieścił we właściwym miejscu trzy swoje podpisy, wręczył weksel panu Bębnowi i naręczył gorzko zapłakał.

Pan Bęben przestraszył się.

— Co się stało, panie Rozenblat?

— Nic ważnego — odparł pan Rozenblat, ocierając rzewne łzy.

— Bolesć rozstania mnie roztkliwiła.

— Rozstania? Z kim?

— Wszystko jedno z kim. Niech to będzie głupstwo, szwinka, naparstek — to od razu mnie żalność ogarnia. W tem przypadku się rozchodzi o ten weksel. Ach! Kocham mój! Opuścisz mnie! Idziesz do innego!

— Panie Rozenblat! — jęknął

pan Bęben, któremu lzy zakręciły się w oczach na widok takiego bólu. — Panie Rozenblat! Przecież to tylko na trzy miesiące...

— Ach! Trzy miesiące!

— A później...

— Nie mów pan lepiej! Bo wyzionę z rozpacz!

— Panie Rozenblat! — płakał pan Bęben. — Przecież po trzech miesiącach on do pana wróci!

— Nie! — Ikał pan Rozenblat. — Nie wróci!

— Jak to, panie Rozenblat?

— Bo ja go przecież nie wykupię...

Obeschly momentalnie lzy na twarzy pana Bębna. Przez chwilę jeszcze zastanawiał się nad otrzymaną odpowiedzią, poczym ryknął ze złości i kopnął szlochającego pana Rozenblata.

A że, nie poprzestając na tym, chwycił gipsową figurkę ze stołu i rozbil ją o podłogę przeto sąd skazał go na 3 dni aresztu z zamianą na trzydzieści złotych grzywny.

UNIKNIESZ WYŁYSIENIA USUWAJĄC ŁUPIEŻ „ŁUPIEZOL”

Wybrany na drugą kadencję prezydentem Rzeczypospolitej Litewskiej dotychczasowy prezydent p. Antanas Smetona złożył w dniu 12 grudnia w parlamencie w Kownie uroczystą przysięgę.

Na zdjęciu — moment przysięgi prezydenta Smetony, obok stoi arcybiskup Kowna Skvireckas.

Nasz wielki konkurs filmowy

26-a lista zakwalifikowanych

Zgodnie z zapowiedzią podajemy dziś 26-tą listę kandydatów i kandydatek, zakwalifikowanych przez komitet re-dakcyjny:

249 Stanisław Kopulski, W-wa.	265 Denisa Raszewska, W-wa.
250 Helena Dąbrowska, W-wa.	266 Mieczysław Węgliński, Wilno
251 Halina Sikierekówna, W-wa.	267 Iza Waldner Wilno.
252 Nina Górczanka, Wł chy.	268 Jan Waples, Brwinów.
253 Marta Sulich, W-wa.	269 Barbara Pokrywko, Włocławek.
254 Jerzy Skórkowski W-wa.	270 Irena Morawska, Grodzisk.
255 Ryszard Prejzner, Miłosna.	271 Julian Sienkiewicz, Ostrów.
256 Felicja Kukułkówna, W-wa.	272 Feliksa Bugajówna, Włocławek.
257 Mieczysława Dudzińska, Włochy	273 Jan Formański, Kalisz.
258 Maria Sosińska, W-wa.	274 Aleksander Kozłowski, W-wa
259 Irena Fregowska, Błonie.	275 Włodzimierz Łukin, W-wa.
260 Józef Matracki, W-wa.	276 Eugeniusz Biskupski, W-wa.
261 Wanda Konarska, W-wa.	277 Wanda Wtorkówna, W-wa.
262 Maria Jaszczyńska, W-wa.	278 Liliana Potocka, W-wa.
263 Jadwiga Słupicka, W-wa.	279 Stanisław Czerviński W-wa.
264 Henryka Kondracka, W-wa.	280 Urszula Bogucka, Zyradów.

JUTRO DALSZY CIĄG LISTY

1914 TADEUSZ RYŚ 1918

PRZEZ KREW I ŁZY

WSTRZĄSAJĄCA POWIEŚĆ
O WOJNIE, BOHATERSTWIE I MIŁOŚCI

Było to w roku 1914. Młody major austriacki von Merizzi, adiutant w Ikorzący Bośni i Hercegowiny, pozostawał na służbie wywiadu rosyjskiego. Spiskowcy młodserbscy wysłedzili działalność majora. Do majora przybył wysłannik spiskowców i okazał mu dowody jego działalności szpiegowskiej. Za cenę milczenia zażądał by major zamordował znenawidzonego przez lud serbski namiestnika. Major nie wykonał rozkazu spiskowców, zniecierpliwiony przewodca ich, Milan Czabrinowicz posłał do niego swą narzeczoną, Polkę, Anielę Grywińską, która współpracowała z rewolucjonistami. Grywińska zażądała wykonania ultimatum, ale von Merizzi podstępem uciekł za granicę i porwał ze sobą Polkę.

Do Sarajewa nadeszła wiadomość o mających odbyć się w czerwcu 1914 roku manewrach nad granicą austriacko-serbską. Na man wry przybył również austriacki następca tronu arcyksiążę Franciszek Ferdynand Milan Czabrinowicz zwołał zebranie czołowych spiskowców serbskich, by omówić sprawę zamachu na arcyksięcia. W zebraniu uczestniczył między innymi, Gawryło Pryncyp.

Na zebraniu postanowiono wykonać zamach. Naczelnik organizacji terrorystów młodserbskich, szef sztabu s.rbskiego, Apis zatwierdził projekt zamachu.

Arcyksiążę Franciszek Ferdynand udał się na manewry do Bośni i Hercegowiny, mimo iż uprzedzono go, że spiskowcy młodserbscy przygotowują zamach. Terrorysta Gawryło Pryncyp zdołał celnym strzałem zamordować Arcyksięcia i jego małżonkę. Policja wykryła spiskowców i skutych w kajdany odprowadzono do więzienia.

Aniela zdołała zbiec z domu von Merizziego i przybyła do Belgradu skąd udała się pociągiem do Sarajewa. Ale w drodze zaskoczyły ją wielkie, dziejowe wydarzenia.

Na dworze cara chłop sybirski Rasputin zdołał swą siłą hipnotyczną wyleczyć nasępcę tronu.

Dzięki temu zyskał niezwykły wpływ na Cara i Carycę i nietykalność, która wykorzystywał, dla brania łapówek i orgii rozpustniczych.

Hrabia Ignatiew, pułkownik carski wyrzucił ze swego mieszkania Rasputina, którego zastał w sypialni swojej małżonki. Chłop sybirski zemścił się, i hrabia został wysłany do Belgradu jako atache wojskowy. Tam rozszedł się z żoną, która wróciła do Petersburga. Po wypadkach w Sarajewie wracał Ignatiew do Petersburga i w pociągu spotkał się z Anielą, która pokochała od pierwszego wejrzenia. Jechali tym samym przedziałem do Sarajewa.

Dworzec w Sarajewie był pełen policji, żandarmerii i wywiadowców, wobec tego hrabia Ignatiew skłonił Anielę, by udała się w dalszą drogę.

Aniela dowiedziawszy się w Krakowie o śmierci swej matki; zrozpaczona zgodziła się na propozycję hrabiego i udała się z nim do Petersburga.

Minister spraw zagranicznych Austro-Węgier, hrabia Berchtold otrzymał wiadomość o zamachu na arcyksięcia w Sarajewie. Postanowił zamach ten wykorzystać, dla ostatecznej rozgrywki z S.rbią. Ale jego podsekretarz stanu przypomniał mu, że cesarz Franciszek Józef przeciwstawił się próbom wojennym.

Rząd Austro-Węgierski wysłał groźne ultimatum do Belgradu stolicy Serbii, po czym minister Berchtold rozkazał zerwać stosunki dyplomatyczne. Działo się to w porozumieniu z Kaiserem Wilhelmem II. Premier austriacki i minister spraw zagranicznych przybyli do Cesarza Franciszka Józefa z aktem mobilizacji do podpisu.

Cesarz Franciszek Józef, po krótkim wahaniu podpisał nakaz mobilizacji. Na dworze cara coraz większy wpływ zyskiwał Rasputin. Premier Kokowcew chcąc pozbyć się uciążliwego chłopca, wysłał do niego hrabiego Woroncowa proponując mu dwieście tysięcy rubli za dobrowolne opuszczenie Petersburga. Rasputin był oburzony tą propozycją.

Rasputin bił pięścią w stół i krzychał:

— Jeśli mi dacie nawet dwieście milionów rubli, odpowiem wam to samo: nie opuszczę carskiego dworu, nie, nie opuszczę! W każdym razie to nie pan premier ma prawo mi rozkazywać! Z jego listów, z jego nakazów mogę uczynić jeden tylko użytek. Rozumiesz? I powiedz mu, żeby mi więcej nie stawał na drodze, bo jeszcze taka jedna propozycja a polecę sobie i popamięta, że miał ze mną do czynienia. Możesz mu to powtórzyć dosłownie w moim imieniu, rozumiałeś?

— A jeśli Jego Cesarska Mość zażąda, aby pan opuścił Petersburg? — zapytał spokojnie hrabia.

— A, widzisz chłopcze, to zupełnie inna sprawa — odrzekł Rasputin — Jeśli batuszka car powie mi: „Grigorij, wyjeżdżaj”, wtedy pojedę... Ale car nie jest taki głupi, żeby odsunąć od siebie człowieka, który go broni przed wszelkim złem. Nie, chłopcze, ani car, ani caryca nie uczynią takiego g'upstwa...

— Więc, odmawia pan propozycji pana premiera?...

— Żaden minister nie ma prawa wtrącać się do mojej działalności. Powiedz to temu Kokowcewowi, czy jak się tam nazywa... Zdaje się, że niedługo pozostanie u steru władzy...

Premier Kokowcew był wzburzony odpowiedzią Rasputina. Wobec tego postanowił rozegrać otwartą

walkę. Niech się dzieje wola nieba! Nazajutrz udał się na dwór cara, i domagał się audiencji.

Car przyjął go w swym gabinecie nachmurzony, zły. Wiedział już, w jakiej sprawie premier przybywa.

— Co się stało — zapytał oschle.

Wzburzonym głosem zaczął premier opowiadać o działalności Rasputina. Oświadczył, że posiada materiały, wykazujące, że ten rzekomo święty człowiek jest zwykłym oszustem, szantażystą, i pod pozorem pobożności dopuszcza się najbardziej ohydnych czynów, że cała opinia publiczna w kraju, wszystkie pisma za granicą pełne są opisów jego niebываłych występów.

— Cóż to mnie obchodzi, co prasa głosi? — odrzekł na to car, przerywając premierowi — Czemu pozwala pan, aby pisali takie bezceństwa, aby zajmowali się takimi głupstwami?

— Wasza Cesarska Mość zechce przyjąć pod uwagę, że to nie są głupstwa, to są fakty...

— Fakty? Powiada pan fakty i nie wstyd panu powtarzać takie banialuki?

— Wasza Cesarska Mość zechce przyjąć pod uwagę, że ten nieodpowiedzialny człowiek musi opuścić Petersburg — odrzekł na to Kokowcew energicznym głosem.

— Tego nie będzie...

— Rasputin poniża prestiż dworu, narodu, państwa, monarchii... Kompromituje nas wszędzie...

— No, zagalopował się pan, mówi pan głupstwa... — dał car znak ręką, aby premier przerwał — Wszyscy wiedzą o tym, że Rasputin jest człowiekiem świętym. On to uratował następcę tronu od niechybnej śmierci. Wszyscy profesorowie odmówili pomocy, orzekli, że sytuacja jest bez wyjścia, że dziecko musi umrzeć. Rasputin jest wysłannikiem Opatrzności, a pan opowiada mi głupstwa o tym, że on jest oszustem... To są plotki... Jak śmie pan coś podobnego twierdzić? To wszystko zmyśliли wrogowie naszej ojczyzny...

Ale Kokowcew nie dał za wygraną. Był nieco speszony ostrym tonem cara, ale po chwili opanował się i odrzekł:

— Zaklinam Waszą Cesarską Mość dla dobra dynastii i proszę o zezwolenie usunięcia Rasputina z Petersburga...

— Takiego zezwolenia pan nie otrzyma.

— Wobec tego jestem zmuszony złożyć Waszej Cesarskiej Mości prośbę o dymisję... — oświadczył premier wzniosłym i wzburzonym głosem.

Car był tym zaskoczony. Namyślał się. Ach, tak, więc ta swo'ocz grozi mu dymisją? Szkoda go, bo to zdolny człowiek... Za granicą dowiedzą się, że premier podał się do dymisji z powodu Rasputina i to wywoła szereg niepożądanych komentarzy. Może to odbić się fatalnie na polityce zagranicznej...

— No, dobrze, pomówię z nim i będę usiłował wpłynąć, aby wyjechał z Petersburga... — oświadczył car.

Kokowcew złożył dworski ukłon i nie mówiąc więcej ani słowa — wyszedł.

Tego samego dnia, o zmierzchu zawezwał car do swego gabinetu Rasputina i wszczął z nim rozmowę. Przemawiał do niego błagalnym głosem:

— Wiedz o tym, ojcie Grzegorzu, że niedobrzy ludzie intrygują przeciwko tobie... Jestem przekonany, że tkwi w tym ręka buntowników. Ojcie, nie mam sił przeciwstawić się tym wszystkim gadaniom i plotkom. Uczyni to dla mnie, opuść Petersburg i wyjeżdż na pewien czas do swej rodzinnej wioski. W taki sposób zamkniemy gębę tym wszystkim psom, przestaną szczeleć... Gdy oni umilkną, powrócisz do nas. Pamiętaj o tym, że będziemy twoimi najlepszymi przyjaciółmi i dożgonnie jesteśmy ci wdzięczni za wszystko, coś dla nas uczynił...

Car był przekonany, że Rasputin będzie oburzony i pocznie kłąć „wrogów i intrygantów”. Ale przebiegły „cudotwórca” przywdział maskę bogobojnego człowieka i odrzekł na to uroczystym głosem:

— Twoja wola, batuszka, jest wolą Wszechmogącego... Wyjeżdżam...

Car zaczął usprawiedliwiać się.

— Nie miej mi tego za złe, drogi przyjacielu! cóż mogę począć, skoro jestem otoczony złymi ludźmi, którzy pragną nie tylko tobie szkodzić, ale i mnie przynieść nieszczęście... Wierzaj, mi, przyjdzie czas obrachunku z nimi...

— Daj spokój, batuszka — potrząsnął Rasputin głową. — Po co masz usprawiedliwiać się? — Wiem o tym, że intrygują przeciwko mnie, a ty jesteś za słaby na to, aby się temu przeciwstawić... Bądź przekonany, że powrócę, o was nie zapomnę, a gdy tylko przyjadę, biada moim wrogom... Moim i twoim wrogom...

Caryca sprzeciwiła się temu, aby Rasputin powrócił na Syberię. Ale teraz z kolei uparł się ojciec Grigorij; wyjedzie i basta! Caryca błagała go ze łzami w oczach, aby nie bał się takiego buntownika, jak premier Kokowcew, aby pozostał. Ale Rasputin odrzekł uroczystym głosem, że „sam pan Bóg nakazuje mu, żeby natychmiast wyjechał”.

— Pragnę przekonać się, czy dacie sobie beze mnie radę... — powiedział — Pamiętajcie o jednym: nie dawaj wiary ludziom, którzy źle o mnie mówią, bo skoro źle mówią o mnie, są wrogami tronu...

— Gdy powrócisz, wsadzimy ich wszystkich do więzienia — obiecywał car.

Po wyjeździe Rasputina do jego wsi rodzinnej, Pokrowskoje, nie mogła caryca znaleźć dla siebie miejsca. Dniami i nocami modliła się, łkając:

— Tak, brak nam ojca Grigorija — powtarzała carowi — Z kim będziemy naradzać się w sprawach państwowych? Twoi ministrowie — to ludzie ograniczeni... Ten Kokowcew powinien już od dawna odejść. Z jego winy Rasputin był zmuszony wyjechać...

Po kilku dniach, gdy zdenerwowany car odezwał się doń w sposób niewłaściwy, Kokowcew złożył dymisję.

Rasputin powrócił do wsi Pokrowskoje, gdzie został przyjęty entuzjastycznie przez miejscowych chłopów. Wybudował sobie na wsi wielki dom i zaczął prowadzić wystawne życie.

Przywiózł ze sobą wielkie sumy pieniędzy, zabrane z łapówek i darów osób, dla których starał się o posady, prowadził więc hulaszczę życie, kąpiąc się, jak sam mawiał w winie i bawiąc się w towarzystwie sprowadzonych z miasta kobiet.

Chłopi we wsi Pokrowskoje odnosili się mimo wszystko do niego, jak do świętego, padali mu do nóg, całując poły jego kapoty.

Nie wiedział o tym, że w Petersburgu zawiązał się spisek szeregu osób, które zamierzają dokonać na nim zamachu w jego rodzinnej wsi.

Ci oto ludzie wiedzieli, że Rasputin nie pozostanie długo w swej wsi, że pewnego dnia powróci do Petersburga.

Wrogowie jego postanowili więc sprzątnąć go z drogi i obracowali dokładny plan, jak to wykonać.

Umyślny wysłannik udał się z większą sumą pieniędzy na Sybir, aby tam na miejscu zorganizować zabójstwo „niekoronowanego” cara Rosji.

(Dalszy ciąg in'tro)

CZYTAJCIE

NOWEGO SPORTOWCA

KRAKÓW,
sobota, 17 XII 1938

Dzisiaj radiostacja krakowska nadaje:

6.57 Pieśń poranna, 8.10 Muzyka, 11.25 Muzyka, 11.57 Transmisja sygnału z Łańcucha, Hejnał z wieży Mariackiej, 14 Muzyka obiadowa, 14.55 Sprawy gospodarcze, 18 Pogadanka aktualna, 18.10 Koncert chóru dzieci krakowskich, 22.55 Lokalna informacja, 23.05 Felieton: „Zaczarowana skrzynka“.

Teatr im. J. Słowackiego

Sobota: „Baba-Dziwo“
Niedziela: „Rodzina Whiteoaków“, wiecz.: „Baba-Dziwo“

Dzisiaj w sobotę i w niedzielę wieczorem tragikomedie M. Jasnorzewskiej „Baba-Dziwo“ w reżyserii W. Kadulskiego z Wysoczką w roli głównej. W niedzielę po południu „Rodzina Whiteoaków“ komedia Mazo de la Roche w opracowaniu scenicznym i z udziałem St. Wysockiej.

REPERTUAR KIN:

ADRIA „Pieśń skazańców“ i „Dla kobiety“
APOLLO „Zebrał w purpurze“
ATLANTIC „Nancy Steele zginęła“ i „Gra życia“
LOPP „Złotowłosa“
PROMIEN „Jezebel“
SCALA: „Alibi“
STELLA „Przedziwne kłamstwo Niny Petrówny“
SZTUKA „Zbrodnia w Monte Carlo“
SWIT „W cieniu gilotyny“
UCIECHA „Zapomniana melodia“
WANDA „Hotel w Tyrolu“

Wynik zbiórki na Polski Biały Krzyż. Zarząd Okręg. Pol. Białego Krzyża podaje, że podczas zbiórki ulicznej w dniu 20 listopada br. w Krakowie zebrano o gólem 1,699 zł. 75 gr.

1800 zgłoszeń majątków za granicą. Jak wiadomo, w dniu 10 bm upłynął termin obowiązkowego zgłaszania przez obywateli polskich majątków posiadanych za granicą. W związku z tym dowiadujemy się, że nadesłane do Banku Polskiego z terenu okręgu krakowskiego zgłoszenia te przekroczyły liczbę 1800 i do tyczą przeważnie majątków nie ruchomych na terenie Niemiec. Wartość owych majątków, zgłoszonych przez mieszkańców Krakowa i okręgu, wynosi wiele milionów złotych.

„Istota i zadania historii kultury“. Dzisiaj w sobotę 17 b. m. o godz. 18 w Polskim Towarzystwie Historycznym przy ul. Straszewskiego 27 prof. U. J. dr Kazimierz Dobrowolski wygłosi odczyt pt. „Istota i zadania historii kultury“. Goście mile widziani.

Zmiana lokalu VII. Inspektoratu Pracy. Onegdaj biura Inspektora Pracy VII. okręgu przeniesione zostały do domu przy ul. Żybkowicza 20, telefon 221-13. Numery telefonów obwodowych inspektoratów pracy, mających siedzibę w Krakowie przy ul. Straszewskiego 28, są następujące: 1) inspektora pracy 38 obwodu na m. Kraków — tel. Nr 124-25, 2) inspektora pracy 43 obwodu powiaty: krakowski, bocheński, myślenicki i nowotarski — tel. Nr 142-22.

Wystawa prasy katolickiej w Prokocimiu. W niedzielę 18 bm. zostanie urządzona wystawa prasy katolickiej w Prokocimiu. Przed południem nastąpi poświęcenie kiosku prasowego, zaś o godz. 17 odbędzie się akademie w sali „Konsumu“.

Trójka lwowskich włamywaczy na występach w Krakowie

W dniu 1 maja br. do mieszkania Bincerowej przy ul. Limanowskiego 24 włamali się trzej osobnicy, którzy splądrowali mieszkanie, rozbijając biurko i kasę z której skradli akcje, biżuterię i inne cenne przedmioty. Włamywaczy spostrzegła sąsiadka Bincerowej, Pałasińska, która następnie usiłowała zatrzymać w bramie jednego z trzech włamywaczy, gdy opuszczali kamienicę po kradzieży.

Złodzieje jednak zdołali ucieknąć, a tylko w rękach Pałasińskiej po-

zostawili płaszcz, w którym znajdowały się niektóre przedmioty, skradzione Bincerowej, a m. in. Złoty Krzyż Zasługi. W następnym dniu po tym włamaniu aresztowano w mieszkaniu niejakiego Pomeranza przy ul. Skawin- skiej podejrzanego osobnika z obrączką, skradzioną Bincerowej. Aresztowany podał, że nazywa się Sikorski, a następnie, że nosi nazwisko Socha i pochodzi ze Lwowa. W rzeczywistości był to 7-krotnie karany włamywacz lwowski, niejaki Piotr Jackow. Wresz-

cie, jako podejrzani o współudział w tej kradzieży, aresztowani zostali; Leopold Neuman i Aleksander Trębusiewicz, również zawodowi złodzieje ze Lwowa.

Na rozprawie przed sądem okręgowym w wrześniu br. osk. Jackow skazany został na 5 lat więzienia a jego towarzysze uwolnieni z powodu braku dostatecznych dowodów winy. Skazany wniósł odwołanie od wyroku, które wczoraj rozpatrzył sąd apelacyjny. We wyroku ponownej rozprawy, wyrok I. Instancji w całości zatwierdzono

Z sali Starego Teatru

IGNACY FRIEDMAN

Kędy znajduje się granica pomiędzy odtwórczością a twórczością i czy nazwać można to rodzajem współtwórczości?.. Takie refleksje nasuwają się nam, kiedy słyszymy fenomenalną grę Ignacego Friedmana, który w recitalu swym uwzględnił wyłącznie arcytworów chopinowskie. Artysta, interpretując kongenialnie dzieła Chopina, ujawnia pełnię pietyzmu a równocześnie irapującą indywidualność. Połączenie i pogodzenie tych dwóch czynników jest tajemniczą artystyczną Friedmana. Natchnienie podszeptuje mu sposoby, jakimi należy wydo- być ogrom poezji, tkwiący w najprostszej etiudzie niemniej prostym walcu czy monumentalnej sonacie Forte Friedmana jest niedoścignione, lewa ręka staje się samostannym instrumentem, przez nie wiarygodną pedalizację dźwięk trwa, nie przesłaniając równocześnie kantyleny prawej ręki.

Licznie zgromadzona publiczność na sali Starego Teatru nie szczędziła dowodów uznania wzmian za niebywałą ucztę artystyczną, zgotowaną przez wielkiego pianistę. (w.)

Wstrząsający wypadek we windzie na dworcu kolejowym

Wczoraj około godz. 9-ej rano na krakowskim dworcu kolejowym zdarzył się wstrząsający wypadek, któremu uległ jeden z pracowników kolejowych. Pracownik ów podczas zjeżdżania windą cię- żarówką z peronu na dół został

silnie kontuzjonowany w głowę przy czym wypadek zdarzył się w nieustalonych chwilowo okolicznościach. Rannego kolejarza przewieziono natychmiast do szpitala Ubezpieczalni Społecznej.

Jak stwierdził lekarz Pogotowia ratunk., który udzielił rannemu pierwszej pomocy, kolejarz doznał bardzo ciężkiej rany tłucz- nej na głowie z powodu zepsucia się windy podczas jazdy.

—oo—

Z III-go piętra na bruk ul. Karmelickiej

rzuciła się żona krakowskiego optyka

Wczoraj we wczesnych godzinach porannych rozeszła się po mieście wieść o znalezieniu zagadkowego trupa młodej kobiety w kałuży krwi na bruku ulicy Karmelickiej.

Jak się później wyjaśniło, nie zachodził tu wypadek morderstwa lecz samobójstwa. Mianowicie, około godziny 5-ej nad-

ranem z okna III-go piętra domu przy ul. Karmelickiej 64 wyskoczyła 23-letnia Henryka Grösslerowa, żona optyka Konrada, właściciela sklepu przy ul. Grodzkiej 41. Samobójczyni poniosła śmierć na miejscu. Przyczyną desperacji był rozstrój nerwowy.

—oo—

Nowa szkoła powsz. przy ul. Łanowej w Płaszowie

otrzyma nowoczesną drogę dojazdową

Jeden z dzienników krakowskich dał wyraz obawom, że do będącej w budowie szkoły powszechnej przy ul. Łanowej w Płaszowie nie będzie dostępu z powodu braku drogi.

W związku z powyższym Zarząd Miejski wyjaśnia, że w przygotowywanym projekcie preliminarza budżetowego gminy m. Kra-

kowa na rok 1939-40 wstawiono kredyty na budowę drogi i nawierzchni na przestrzeni od ul. Saskiej do Łanowej. Podkreślić należy, że nowa ulica, która wykonana będzie w połowie nadchodzącego roku, wyposażona zostanie w sieć wodociągową i oświetlenie elektryczne.

o—o—o

Blok Wyborczy Prawego Brzegu Wisły — górą!

We wyborach do Rady Miejskiej w Krakowie, które odbędą się w niedzielę 18 b. m. poważną rolę odegra w okręgach IX i X. Blok Wyborczy Prawego Brzegu Wisły, który obejmuje wszystkie dzielnice prawobrzeżne od Dębniak do Płaszowa. Blok ten wystawił dwie niezależne listy tj.: Nr 2 z dr. Rysiewiczem i p. Tyrańskim, oraz listę Nr 13 z dyr. Żmudą i dr. Jelonkiem na czele.

Jak się obecnie dowiadujemy, ostatnio nastąpiło dalsze rozszerzenie Bloku, albowiem do wspólnej akcji przystąpiła lista Nr 13 z Dębniak i Zakrzówka, na której czele stoją pp.: Russek i Las-

kowski.

Wobec tego Blok Prawego Brzegu Wisły skupił w swych szeregach wszystkie bez wyjątku sfery obywatelskie, mieszczańskie, rzemieślnicze, urzędnicze i niezależnych robotników. Dzięki temu szanse tego Bloku są bezwzględnie najlepsze, tym bardziej że na czele list Nr. 2, 13 i 14 stoją sami znani działacze społeczni odznaczeni Krzyżami Niepodległości, złotymi i srebrnymi Krzyżami Zasługi itd.

Nic więc dziwnego, że listy zjednoczone w Bloku Prawego Brzegu Wisły, stworzonego dla obrony gospodarczych interesów tamtejszych obywateli, zdobywają sobie

Dwaj wieśniacy pod motocyklem

Wczoraj rano przejeżdżający przez Rynek Podgórski wojskowy motocykl wpadł na przechodzących przez jezdnię dwóch wieśniaków: Tomasza Pykę i Tomasza Zębałę. Potrąceniu upadli na bruk, doznając silnych kontuzji i wstrząsu mózgu. Nieszczerliwym udzielił pierwszej pomocy lekarz Pogotowia ratunkowego, po czym w karetce przewiózł ich do szpitala św. Łazarza na oddział chirurgiczny.

Wycieńczony koń zatamował ruch uliczny.

Wczoraj około godziny 10-ej przed południem na jezdni placu WW. Świętych zdarzył się wypadek poślizgnięcia się konia w zaprzęgu, skutkiem czego nastąpiło dłuższe zatamowanie ruchu ulicznego. Wezwana straż pożarna usunęła chorego konia, który, jak stwierdzono, upadł z powodu wycieńczenia.

Peżar słomy w jatce przy ul. Włóczków.

coraz szersze koła entuzjastycznych zwolenników.

Wczoraj rano wezwano straż pożarną na ul. Włóczków do jatek miejskich, gdzie w jatce jarzyniarki Pawłowskiej zapaliła się od świecy słoma w becze, zagrażając przeniesieniu się ognia na urządzenia drewniane. Strażacy w krótkim czasie ugasiли ogień.

Bezpłatne dojazdy autobusami do lokali głosowania.

W związku z wyborami samorządowymi w niedzielę 18 bm. od godz. 9 do 21 będą uruchomione specjalne

Rozwój zwierzyńca krakowsk.

Zwierzyńca krakowski, dla swego wyjątkowo pięknego położenia wśród 332-hektarowego Lasu Wolskiego, zyskuje z każdym rokiem coraz więcej miłośników, którzy usilnie starają się o jego rozwój. Miarą tego zainteresowania jest stale powiększający się zwierzostan, uzupełniany nowymi nabytkami w postaci różnych zwierząt i ptaków.

Ostatnio zwierzyńcowi przybyły znowu ciekawe okazy jak: 2 bażanty diamentowe czystej krwi, 2 kaczkę strojne t. zw. „mandarynki“, 3 papugi korelle zw. „nimfami“ i młody egzemplarz „czytala“.

Tego rodzaju okazów zwierzyńca nie miał dotychczas w swych zbiorach. Spodziewane są w najbliższym czasie nowe zwierzęta, które w dużej mierze przyczynią się do atrakcyjności rozbudowującego się zoo.

Nadużycia wójta i pisarza gminy Mogiła.

Krakowskie władze prokuratorskie oskarżyły Tomasza Brodę, wójta gminy Mogiła pod Krakowem, oraz pisarza gminy, Jana Sawickiego o nadużycia finansowe podczas pełnienia obowiązków służbowych. Sąd okręgowy skazał osk. Brodę na jeden rok, a Sawickiego na 8 miesięcy bezwzgl. więzienia. Onegdaj sąd apelacyjny zatwierdził wyrok na Brodę, zaś osk. Sawickiemu podwyższono karę również do jednego roku więzienia oraz obu pozbawiono praw obywatelskich na przeciąg 5 lat. Obronę wnosili adwokaci: dr Skiba i dr Herzog.

autobusy w ilości 14, w celu umożliwienia wyborcom bezpłatnego dojazdu do bardziej oddalonych lokali głosowania. Z powodu braku miejsc wykaz miejsc postojów podamy w jutrzejszym numerze.